

adel, met baardharen en grijze snorren als een kater. Op haar bovenlip zat een bruine wrat, waar Savoline altijd angstig en vermaakt naar kijken moest.

De moeder-overste kwam eens per week hooren, of zij haar gebeden kon zeggen. Savolina hield zich opzettelijk dom en stotterde over haar rozenhoedje. Ze wist, dat het gemakkelijk was, maar het voorwenden van domheid verschaftte haar het genot, de abdis te kunnen vertoornen. Iederen keer, dat deze uitvoer, was er een spannende voldoening in haar binnenste, en de slagen die de tanige zuster Emilia haar telkens in opdracht van de moeder-overste toediende, waren lang niet ruw en pijnlijk genoeg, om dit genot te vergallen. Slechts twee maal had de abdis haar furieus met eigen handen geslagen; eerst op den dag, toen Savolina onder het opzeggen van de rozenkrans plotseling zichzelf had onderbroken en met haar onschuldigste gezicht gevraagd:

– Hoe vindt Onze Lieve Heer het eigenlijk, dat we altijd hetzelfde tegen hem zeggen?

Een andermaal had de abdis wanhopig haar marokijnen gebedenboek op den vloer geworpen.

– Wáárom leer je je gebedjes niet beter? Je zult in de hel komen, ik waarschuw je!

Savolina had een demonische opwelling.

– Ik wil ook naar de hel!

De moeder-overste zat een oogwenk sprakeloos; dan meende zij een reddend denkbeeld te vinden. Zij trok Savolina naar zich toe, wendde deernis voor en teederheid:

– En als alle barmhartige zusters van de wereld en alle zoete kinderen nu zóó voor je gebeden hebben, dat je nóg in den hemel komt?

Savolina wierp koppig het hoofd achterover.

– Dan ga ik er toch uit vliegen, want dan heb ik vleugels. Ik wil met de duiveltjes spelen.

De abdis stooft op, bloedrood, en ontrukte zuster Emilia de plak.

Die keeren hadden de slagen voor het eerst pijn gedaan.

*

Savolina wilde naar den hemel noch naar de hel. Zij wilde slechts één ding: de aarde zien, eten met oogen en zintuigen. De stad was zoo bedroevend klein. . . Verder moest zij trekken, altijd verder! Het trillen in haar hield nooit op. Vroeger had het nu en dan uren gezwegen; thans nu en dan dagen en weken; maar er waren ochtenden, als zij opstond en de wereld lag stralend gewasschen in de ruit van haar kloosterraam, dat haar verlangen weer opvloog en iedere vezel van haar bewegelijk lijfje in siddering zette.